ZIMA 2016 | Vydává Obecní úřad ve Velkých Karlovicích | www.velkekarlovice.cz

Vážení spoluobčané,

Pokud by měla platit pranostika: *„Když na Ondřeje sněží, sníh dlouho leží“*, můžeme očekávat zimu, která přinese radost příznivcům bílého sportu a způsobí starosti všem, kteří musí udržovat sjízdné komunikace a veřejná prostranství. První velký příval sněhu 30.11. a 1.12. nám všem připomněl blížící se nástup zimy a s ním i nejkrásnějších svátků v roce. S Vánocemi se rovněž přiblížil i konec roku 2016, v závěru kterého Vám jménem Zastupitelstva obce Velké Karlovice děkuji za spolupráci a pochopení, které jste nám v průběhu roku projevovali. Děkuji všem, kteří se podíleli na reprezentaci naší obce na poli pracovním, sportovním, společenském a kulturním. Děkuji za dobrovolnou činnost hasičům, trenérům, vedoucím a členům společenských organizací. Příznivcům obce děkuji za finanční a materiální podporu při konání kulturních a sportovních akcí.

Milí spoluobčané, přeji Vám klidné prožití vánočních svátků. Věřím, že nastávající rok 2017 prožijete ve zdraví a rodinné pohodě.

Za zastupitelstvo obce - Miroslav Koňařík - starosta obce

Informace obecního úřadu

Čistá řeka Bečva II

V rámci projektu Čistá řeka Bečva II bylo vybudováno celkem 181 km kanalizace v 18 obcích Mikroregionu Vsetínsko. Tato realizace byla navazující etapou projektu ISPA Čistá řeka Bečva, který byl realizován v letech 2005 - 2006 celkem v 16 obcích s vybudovanou kanalizací v délce 154 km. V měsíci listopadu probíhalo zpracování závěrečného vyhodnocení akce, kde pro splnění monitorovacích ukazatelů projektu ČŘB II bylo nutno prokázat minimálně 70 % napojených obyvatel na vybudovanou kanalizaci v termínu do 30.11.2016. V naší obci jsme dosáhli napojení na kanalizaci ve výši 81, 24 %. Tímto děkuji všem, kteří kanalizační přípojku vybudovali a přispěli tak ke splnění stanovených podmínek. Ostatní majitele nemovitostí, kteří zatím nejsou na kanalizaci napojeni, žádám, aby s touto povinností počítali v jarních měsících příštího roku. Kanalizační potrubí v potřebné délce je připraveno na obecním úřadě.

Revitalizace objektu panelového domu 864, 865

V letošním roce byla plánována revitalizace panelového domu č. p. 864, 865. Projekt měl být podpořen z Integrovaného regionálního operačního programu Ministerstva pro místní rozvoj. Žádost byla podána a akceptována v měsíci červnu 2016. V měsíci srpnu jsme vybrali z osmi uchazečů vítěznou firmu, s kterou jsme byli připraveni podepsat Smlouvu o dílo a v září zahájit stavební práce. Vzhledem k tomu, že se jednalo o nový program podpory, nebyly žádosti ministerstvem včas posuzovány a stále jsme nevěděli, zda dotace z výše uvedeného programu bude obci poskytnuta, či nikoliv. V případě, že bychom uskutečnili modernizaci domu před podpisem smlouvy o podpoře, ztratili bychom možnost získat finanční částku ve výši cca 900 tis. Kč. Investiční akci jsme z tohoto důvodu pozastavili. Žádost, včetně výběrového řízení jsme zrušili a podali v nové výzvě, která bude podpořena částkou o 5 % vyšší. Můžeme jen doufat, že pracovníci ministerstva zahájí posuzování žádostí včas a v jarních měsících budeme moci zahájit stavební práce. Finanční prostředky v rozpočtu obce budou z letošního roku převedeny do rozpočtu roku 2017.

Zimní údržba komunikace na Beskyd

Správa a údržba silnic Valašska, s.r.o. požádala Agenturu ochrany přírody a krajiny ČR o udělení výjimky k provádění chemického posypu komunikace od okružní křižovatky na Beskyd na období 4 let. Obec měla možnost se k tomuto řízení vyjádřit. Na 9. zasedání zastupitelstva obce došlo ve druhém kole hlasování k rozhodnutí, že obec bude souhlasit s chemickým posypem určeného úseku na zkušební dobu jednoho roku (2016 - 2017). V jarním období dojde k vyhodnocení zkušebního provozu. Budeme moc rádi, když nám sdělíte své názory na chemický posyp výše uvedené komunikace, pokud možno v písemné formě (podatelna@velkekarlovice.cz). V měsíci březnu bude rovněž na internetových stránkách obce (www.velkekarlovice.cz) spuštěna anketa k této problematice.

Na úsek komunikace Pod Javorem – Beskyd nebyla Agenturou ochrany přírody a krajiny ČR výjimka udělena, a tudíž se udržuje klasickým způsobem (inertní posyp). Majitelem komunikace je Zlínský kraj, zimní údržbu zajišťuje Správa a údržba silnic Valašska, s.r.o.

Karlovská padesátka

Již 15. ročník tradičních závodů v běhu na lyžích klasickou technikou odstartuje **28. ledna 2017 v 10.00 hod**. na trati dlouhé 50, 25 a 10 km. Závod je opět zařazen do prestižního seriálu zimních běhů na lyžích - Ski Tour pod názvem „Poznej Česko na běžkách“. Karlovjané startují zdarma.

Jubilanti za IV. čtvrtletí 2016

80 let:

Jozef Žilavý, V. K. 559

Marie Graclíková, V. K. 397

Jindřich Horák, V. K. 205

85 let:

Marie Stoklasová, V. K. 310

Eva Juříčková, V. K. 52

Marie Minarčíková, V. K. 713

91 let:

Jaroslav Grňa, V. K. 858

Viktorie Oravcová, V. K. 683

92 let:

Emilie Bukovjanová, V. K. 54

Františka Koňaříková, V. K. 236

Štěpánka Šturalová, V. K. 204

94 let:

Pavel Bukovjan, V. K. 54

Všem srdečně blahopřejeme

IC Velké Karlovice informuje

Advent do Velkých Karlovic přišel s Kateřinským jarmarkem, který se konal 27. 11. v prostoru u Karlovského muzea a okolí. Již od brzkých ranních hodin připravené stánky začaly ožívat a v 9 hodin byl Karlovský jarmark slavnostně zahájen naší krojovanou tetičkou Bárou Šimečkovou. Mezi návštěvníky procházely již tradičně „Lucky s Matičkou“ a návštěvníci si odnášeli jejich bílé pomazání na tváři, či děti malou perníkovou sladkost z kuchyně paní Bílové. Na podiu k dobré pohodě hrála CM Staré Gatě a v řemeslné uličce ke kostelu gajdoš Petr Sovják. Tradici zachovaly i Karlovjanky a dětský folklorní soubor Karlovjánek se svým vystoupením. S polednem nám počasí přineslo drobounký déšť, ale návštěvníky to neodradilo a vydrželi s námi do odpoledních hodin, kdy vystoupila CM Kyčerka. Ve 14 hodin začala vernisáž výstavy „15. ročník fotosoutěže Valašská krajina“ (potrvá do 31.3.2017) a vernisáž výstavy k 50. výročí založení jezdeckého klubu ve Velkých Karlovicích „Nejrychlejší koně na Valašsku“, která potrvá do 26.2 2017. Nabídka občerstvení byla i v tomto roce velmi pestrá a věříme, že jste si našli i Vy tu svou pochoutku a chvilku času na zastavení a popovídání v tomto adventním čase.

Všem spoluobčanům Velkých Karlovic děkujeme za účast na akcích, kulturních programech a velký dík patří těm, kteří nám ochotně pomáhají v naší práci.

Akce pro nastávající čtvrtletí:

PROSINEC 2016

26.12.2016 Karlovský kostel, 16 hod, Štěpánské koledování s Karlovjankami

27.12.2016 Karlovský kostel, 16 hod, Vánoční koncert, účinkuje komorní sbor Cantus Gaudium, dětský přípravný sbor a chrámový sbor ze Zubří.

LEDEN 2017

29.1.2017 Dětské divadelní představení „O Nebojsovi“

ÚNOR 2017

26.2.2017 Dětské divadelní představení „Dva beránci“

BŘEZEN 2017

4.3. 2017 Autorská výstava Dagmar Jurečkové

10.3. 2017 divadelní představení karlovských ochotníků **„Teta z Bruselu“** v kinosále u Potockých

26.3. 2017 Dětské představení - Divadlo kouzel P. Kožíška, „S kouzly kolem světa“

IC Zvonice

Výstava betlémů a dřevořezeb potrvá do 24. 1. 2017

28. 12. 2016 Vánoční zpívání s cimbálovou muzikou Soláň a sólisty

7. 1. 2017 Novoroční tříkrálový koncert

28. 1. 2017 Vernisáž výstavy Lojza Baránek a Kristýna Fuksová

14. 2. 2017 Aneta Ručková (Hutisko Solanec) a Josef Kratochvíl Valašské Meziříčí) Valentýnský koncert vážné hudby

4. 3. 2017 Draní peří s Karlovjankami a hosty ze Slovenska

18. 3. 2017 Vernisáž výstavy František Květoň

Zvonice na Soláni slavila 18. listopadu 2016 deset let od jejího otevření. Za tu dobu uspořádala spoustu koncertů, hudebně literárních pořadů, festivalů, malířských škol, řemeslných pořadů a výstav. Všem, kteří Zvonici navštěvují a podporují patří velký dík.

Otevírací doba OÚ Velké Karlovice mezi svátky:

Úterý 27.12. - Zavřeno

Středa 28.12. - Otevřeno 7.00 - 11.30, 12.00 - 16.30

Čtvrtek 29.12. - Otevřeno 7.00 - 11.30, 12.00 - 15.00

Pátek 30.12. - Zavřeno

PLESY

14.1.2017 Myslivecký ples - hotel Galík

04.2.2017 Ples KDU-ČSL - hotel U Potockých

25.2.2017 Valašský bál Obecního úřadu Velké Karlovice - hotel Galík

Upozornění: poplatky za svoz komunálního odpadu se budou vybírat od 2.1.2017.

Vánoční výstava

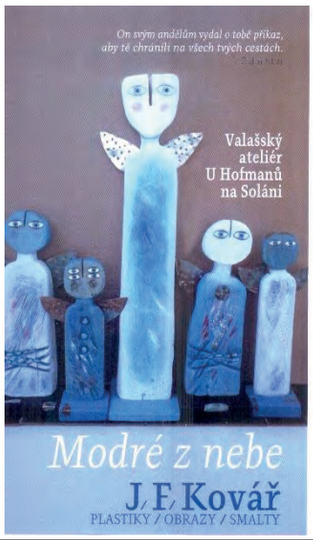

Andělé existují, jen často nemají křídla, říká se jim přátelé. Přátelé jsou jako andělé, kteří nás zvedají na nohy …. Andělé v ateliéru U Hofmanů na Soláni pod názvem „Modré z nebe“.

V závěru roku se pravidelně a často připomínají andělé a jejich potřeba. Všichni rádi přivítáme či spíše potřebujeme toho svého anděla strážného. A právě v této době na Soláni u Hofmanů vystavuje své představy andělů malíř a sochař J. F. Kovář (1948). Jeho andělé mají nezřídka modrou nebeskou barvu, někdy šikmé oči, rozřízlou nebo kosočtvercovou hlavu, pohádkově barevní až fosforeskující. Umělec je zpodobňuje ze dřeva či v malbě moc hezky, současně a přitom tradičně. *„Kdyby mi andělé odhalili všechna tajemství tóry, příliš bych se neradoval. Vždyť učení je důležitější než poznání“ (E. Gaon).* Druhým větším tématem je židovství, i proto tak často vystavuje v synagogách a centrech po celém světě a Kovářův misál nebo Jeruzalém jsou zdařilým zpodobněním židovské tématiky. V další části výstavy najdete totemy z tmavého dřeva, mimořádný kříž s intarzovaným kamenem nebo zajímavé asambláže použitých CD. Jde o všestranného tvůrce, který žije v Rožnově pod Radhoštěm a zdejší instalace výstavy je hezky načasována. Až do konce února o víkendech tak může potěšit oko i duši každého jen trochu vnímavého návštěvníka.

Zvláště v čase adventním, pak i po vánočním shonu, se tato výtvarná lahoda může hodit. Jako častý návštěvník místních kulturních a výtvarných akcí opět smekám pomyslný klobouk a děkuji za tuto andělskou lekci.

Petr Vlasák (petrvlasak.blog.respekt.cz)

Tříkrálová sbírka 2017

Milí přátelé, tak se nám opět nezadržitelně blíží Tříkrálová sbírka. A opět se obracím na Vás, protože bez Vašich darů a pomoci by celá tato akce nemohla fungovat a nebyli bychom dnes tam, kde jsme. V každé obci perfektně funguje místní asistent, který si organizuje skupinky koledníků. Těchto skupinek bylo loni celkem 80. Mnozí koledují léta, jiní chodili minulý rok poprvé. Rádi přivítáme další, ať už děti, či dospělé, jako vedoucí skupinek. V případě zájmu mě neváhejte kontaktovat. Vždyť celá tato akce je vždy pro dobrou věc. Vloni se peníze použily na opravu Domu pokojného stáří v Novém Hrozenkově - Čubově, kde došlo k velkému poškození půdních výplní kunami.

Jistě jste již netrpěliví a čekáte, na co že poputuje výtěžek z nadcházející sbírky. Ta se uskuteční ve dnech 6. - 8. 1. 2017. A záměr? Výtěžek bychom rádi využili na vybavení některých pokojů Domu pokojného stáří na Čubově novým nábytkem, který by se lépe přizpůsobil omezenější soběstačnosti seniorů. Zamýšlený soubor vybavení vychází z důkladné konzultace s pracovníky přímé péče Domu pokojného stáří a je založen na jejich každodenních zkušenostech a doporučeních tak, aby nové vybavení skutečně zaručilo našim uživatelům co nejvíce pohodlí. Každoročně také zůstává určitá částka pro ty potřebné z našeho okolí, kteří se dostanou do nepříznivé finanční situace.

Závěrem bych ráda pozvala všechny koledníky a jejich rodiny na společné požehnání, které se tentokrát uskuteční 30. 12. 2016 v 10:00 hodin v chrámu Nanebevzetí Panny Marie ve Vsetíně. Máme to blízko, přijeďte. Pro ty, kteří se nebudou mít jak dopravit, odvoz zajistíme. Ještě jednou děkuji za Vaše dary, Váš čas a přijetí.

Daria Exnerová, koordinátor Tříkrálové sbírky (tel. č.: 739 507 120)

Podzimní Setkání seniorů

Ve středu 21. září se uskutečnilo jedno z dalších Setkání seniorů. Tentokrát se mše sv. slavila na Hovězí v chrámu Páně sv. Máří Magdalény. Bylo to poprvé za celou dobu, co Setkání pořádáme. Mši sv. sloužil a krásně nám promlouval do duše otec Vlastimil Vaněk.

Tento den slavil svátek svatý Matouš, v Bibli se o něm píše, že to byl celník, který vybíral nehorázně vysoké daně, takže naprosto nepopulární člověk. Než se setkal s Ježíšem a uvěřil v Něj, musel projít fází přípravy, která posléze přinesla ovoce v podobě úplné proměny jeho života a horlivé práce pro Ježíše. Otec Vlastimil nám na jeho příběhu přiblížil, jak by měla vypadat naše proměna. Naším úkolem je v mládí se připravovat, v dospělosti zrát a na stáří přinášet ovoce v podobě moudrého způsobu života, a také v zodpovědné přípravě na setkání s Pánem.

Po mši sv. Setkání pokračovalo projížďkou našimi charitními auty z Hovězí na Halenkov do Víceučelového charitního domu. Bylo krásné, téměř ještě letní počasí, tak jsme se všichni mohli kochat krásami našeho valašského kraje. Mnozí účastníci Setkání byli velmi rádi, že se podívali do kostela na Hovězí, protože někteří z nich jej navštívili třeba poprvé. Poté nás už čekalo občerstvení a povídání o tom, jak kdo prožil období, co jsme se neviděli. K tomu všemu nám přišel také zahrát na harmoniku rodák z Velkých Karlovic pan Metoděj Malina, který se se spoustou účastníků Setkání již zná a rád přispěje k dobré náladě pěknou písničkou. Za to mu moc děkujeme. (Pan Malina nedávno zemřel, pozn. red.) Na Setkání se objevily i nové tváře, čemuž jsme moc rádi.

Pak se přiblížil podvečer a my jsme se pomalu začali rozjíždět ke svým domovům. Po cestě bylo opět veselo a bylo pěkné slyšet smích a vidět spokojené tváře našich přátel, kteří nás poctili opět svou návštěvou na Setkání. Společně jsme se dohodli, že naše příští setkání by mohlo být v Karolince v kostele Panny Marie Karmelské, a mělo by se uskutečnit v prosinci.

Marcela Cholevíková, Jana Orságová, Charita Nový Hrozenkov

Orel

28. září jsme spolu s Dědictvím Velkých Karlovic a KDU-ČSL pořádali u fary sportovní den s názvem Svatováclavské odpoledne. Po rozestavení sportovního nářadí se vytvořila takzvaná opičí dráha, kde děti plnily různé úkoly, lezení po lávce, plížení se po zádech, běh s míčkem u překážkové dráhy, která byla vystavěna kužely a trefením se míčku do branky, házení kruhů na kužely, apod. Druhá část úkolů byla připravena u zastávky ČD kde děti běžely do svahu a tam také byly připraveny různé úkoly, jako lezení po laně apod. Akce se zúčastnily děti od 3 do 15 let, měli jsme celkem pět kategorií dívek a chlapců, celkem závodilo 40 dětí + maminky i tatínkové, kteří se také zúčastnili. Akce se za příznivého počasí velmi podařila, na závěr byly děti v různých kategoriích odměněny za výkon krásnými cenami. Lidem se tato alce velmi líbila. Zúčastnily se děti z Velkých Karlovic, z Vizovic, ze Vsetína, z Horní Bečvy. Děkuji všem, kteří se na akci podíleli skvělou přípravou, za podporu děkuji Dědictví Velkých Karlovic, místní organizaci KDU - ČSL, Obecnímu úřadu ve Velkých Karlovicích a farnímu úřadu ve Velkých Karlovicích, zastoupenému P. Rastislavem Kršákem.

Starosta Jednoty Orla ve Velkých Karlovicích, Josef Škrabánek

Mateřská škola Karlovský Trojlístek

Vánoční svátky se pomalu, ale jistě blíží. Vzájemná úcta, láska, přátelství, to jsou symboly, které spojují vánoční svátky na celém světě. Ne jinak je tomu i v našem Karlovském trojlístku. V průběhu měsíce září se nově příchozí děti spřátelily s našimi „stálicemi“ a ty je přijaly za své. Říjen probíhal v duchu lásky a úcty k přírodě. Nemohla tak například chybět humanitní mise s kaštany k jelení oboře, pečení skořicí provoněného jablečného závinu i vodní radovánky třídy Motýlků. V předplaveckém výcviku tak děti překonaly samy sebe a získaly jistotu při pohybu ve vodě. A výsledek? Pochvala od instruktorů, mokrý diplom, sebevědomý pocit a odbourání strachu z vody. Toho se po deseti lekcích všechny děti úspěšně zbavily.

Ještě nám pořádně nestihly uschnout plavky a už jsme stáli nastoupeni ve valašských krojích u pana starosty při vítání nově narozených Karlovjánků. Jak ten čas letí! Ještě nedávno při stejné příležitosti tu byly schoulené v mámině náruči děti ze třídy Včeliček a Motýlků. Nyní tam hrdě stály, recitovaly a zpívaly.

Jejich harmonické tóny přilákaly i svatého Mikuláše s jeho družinou - usměvavými anděly i umazaným čertem. Zavítal k nám na zahradu naší školky v předvečer jeho svátku rozsvítit náš vánoční strom. My děti na Valašsku máme pro strach uděláno, čerta jsme si získaly písničkou. Čertovi však nikdy nemůžeš věřit, a tak nám přítomní rodiče byli i nadále největší oporou. S anděly jsme byli kamarádi od prvního okamžiku a jistě nejen proto, že pomáhali spravedlivému Mikuláši rozdávat balíčky. Toto kouzelné setkání bylo završeno vypuštěním balónků s vánočním poselstvím do širého světa. V závěru roku 2016 bychom chtěli poděkovat za pomoc a podporu všem, kteří nám byli nápomocni: zejména Páté lesní, panu Jiřímu Podešvovi a Františku Podešvovi za krásný finanční dar. **Kolektiv MŠ a všechny děti Vám přejí krásné Vánoce v kruhu rodiny, pevné zdraví a úspěšný nový rok 2017.**

Mgr. Jana Maňáková

Milí čtenáři,

už v letním vydání Karlovského zpravodaje jsme Vás informovali o zahájení činnosti dětské sportovní skupiny **PRUŽINKY**, která byla v březnu 2016 zřízena pod místním Obecním úřadem jako zcela dobrovolnické uskupení rodičů malých, předškolních a menších školních dětí z Velkých Karlovic, s cílem rozvíjet u našich dětí přirozený pohyb a smysl pro týmovou spolupráci.

Naši „členskou“ základu tvoří 23 dětí, které jsme od počátku tohoto školního roku rozdělily do 2 skupinek dle věku a fyzických schopností dětí. Tímto se nám podařilo docílit mnohem větší efektivity z hlediska výběru odpovídajících pohybových aktivit i her. V případě příznivého počasí jsme v jarních, letních a podzimních měsících využívali místo tělocvičny venkovní hřiště v Miloňovkách. To nám umožnilo začlenit do programu také jízdu na kolech, odrážedlech a koloběžkách, což se našim Pružinkám velmi zamlouvalo. V červnu tohoto roku jsme dětem uspořádali v Miloňovkách pohádkový les s opékáním špekáčků. Všichni rodiče zde odvedli úžasnou práci, pobavili jsme se zde jistě úplně všichni. V průběhu roku jsme pořídili pro děti další sportovní pomůcky, které nám při hodinách pomáhají rozvíjet a posilovat přirozené schopnosti dětí.

Největší odměnou pro nás všechny je vidět radost v dětských očích, jejich snahu vše zvládnout a velké pokroky při samostatných pohybových i týmových aktivitách. Chtěly bychom tímto velmi poděkovat Jankovi Minarčíkovi, že se s velkým elánem a maximální odpovědností ujal skupinky starších dětí, které ho doslova zbožňují! Dále moc děkujeme všem maminkám a tatínkům za organizační výpomoc, jmenovitě mj. Radovanovi Růčkovi za moc povedené fotky zachycující naše společné okamžiky.

Kouzelné Vánoce, v novém roce štěstí, zdraví a mnohem víc…
… přejeme my, Pružinky z Karlovic…

Kristýna Jakešová, Martina Korytářová - realizátorky

Daň z nemovitostí po digitalizaci katastrálních map

Vážení občané Velkých Karlovic, v katastrálním území Velké Karlovice byla k datu 09.08.2016 dokončena obnova katastrálního operátu přepracováním stávající analogové katastrální mapy v měřítku 1:2880 na digitalizovanou katastrální mapu (dále jen KMD). Dnem vyhlášení platnosti KMD mohlo dojít na jednotlivých listech vlastnictví ke změnám parcelního čísla, ke změně ve výměře parcely, k doplnění druhu pozemku a způsobu využití pozemku. Ke změně výměry evidované u konkrétní parcely mohlo dojít jen tehdy, byla-li překročena stanovená mezní odchylka.

Popsané změny v evidenci nemovitostí vyvolávají zákonnou povinnost vlastníka pozemku k podání daně z nemovitostí. Vlastník nemovitostí je tedy povinen v případě vzniku změn v evidenci nemovitostí podat úplné nebo dílčí daňové přiznání na rok následující po roce, v němž tyto změny nastaly. V našem případě je vlastník povinen podat daň z nemovitostí do 31. ledna roku 2017. Pokud tak neučiní, může mu být vyměřena finančním úřadem pokuta v minimální výši 500 Kč.

Daňové přiznání se vyplňuje na příslušný formulář, *„PŘIZNÁNÍ k dani z nemovitostí na zdaňovací období roku ……“,* vydaný finančním úřadem. Podkladem pro vyplnění tohoto formuláře může být „Přehled vlastnictví“ nebo „Výpis z katastru nemovitostí“ vyhotovený na katastrálním úřadě pro konkrétního poplatníka daně z nemovitosti. Případné nejasnosti s vyplněním formuláře Vám jistě pomohou vyřešit daňoví poradci, či účetní.

Digitalizace katastrálních map nepřináší jen uživatelský komfort práce s pozemky evidovanými na katastrálních úřadech, ale také povinnosti spojené s vlastnictvím vůči státu, a proto prosíme všechny občany Velkých Karlovic, abyste tomuto věnovali patřičnou pozornost. Děkujeme.

Robert Valchář

Fotbalová rekapitulace

Blíží se Vánoce a tak dejme průchod tradicím, kde ohlédnutí se zpět má své nezadatelné místo. Mám na mysli podzimní výsledky našich fotbalových mužstev, kde jsou umístění našich týmů jako jízda na horské dráze.

Začněme těmi špatnými zprávami a tím jsou umístění našich mužů a dorostenců. Vlajková loď naší organizace, tedy „áčko", si nijak moc dobře nevede, a slova o dalším udržení divize jsou nyní hodně frekventovaná. Mužstvo pod trenérskou taktovkou Petra Ondřejky a Ivo Davídka je na posledním 16. místě s devíti body a skórem 10:30. Je to tristní vizitka naší střelecké nemohoucnosti, doufejme ale, že se jedná jen o tradiční podzimní syndrom a jaro bude bouřlivé, tedy ve smyslu herní převahy našeho mužstva podpořené střeleckou potencí.

„Béčko" pod vedením Adama Králíka staršího a Luboše Škrobáka je na tom obdobně, tedy není zrovna poslední, ale 13. pozice ze 14 týmů je taktéž varováním. Zisk 13 bodů při skóre 18:38 dává obrovský prostor ke zlepšení.

Dorost pod vedením Aleše Jurajdy a Pavla Mikuly ml. je taktéž poslední, jen se třemi body a skórem 14:40. Zde je střelecká naivita obzvláště do očí bijící, protože několik utkání hoši herně velmi dobře zvládali, nicméně jejich střelecká dovednost je mizivá.

Dostali jsme se do té lepší kategorie a tím jsou žákovské složky, kde starší žáci pod vedením Jardy Hegera a Vládi "Bábínka" Koňaříka přezimují na bronzové pozici se ziskem 17 bodů, při skóre 23:19. Mladší žáci vedení Jiřím "Gejzou" Gajdošem a Mírou "Kofíkem" Kovářem jsou taktéž na bronzu se ziskem 20 bodů a skórem 38:17.

Starší a mladší přípravky hrají svá utkání dle pokynů OFS a zatím nejsou tabulky po podzimu k dispozici.

Ježíšek je tedy v naší organizaci hodně očekáván a spíše než dárečky očekáváme přičarování střeleckých kopaček "samostřílek". Na trhu bohužel zatím nejsou dostupné, a tak musíme věřit na zázrak či lépe řečeno na tradičního valašského bojovného ducha, osobní nasazení každého a hodně toho herního štěstíčka.

Zároveň Vám čtenářům, kteří nám držíte pěsti buď přímo na fotbale nebo alespoň v duchu doma, děkujeme za přízeň, vedení obce za finanční podporu a užijte si svátků vánočních!

Jaroslav Valián

Inzerce:

Několik valašských pranostik:

Dyž kret ryje v lednu, končí zima v květnu.
Leden jasný - roček krásný.
Na svatého Blažeje, kamének sa ohřeje.
Svatý Valentýnek - jara tatínek.
Svatý Matěj ledy láme, nemá-li jích, nadělá je.
V březnu prach - jistý hrách.
Veselá mysl - okradený doktor.

Krásné Vánoce přeje všem redakce Karlovského zpravodaje.

OPRAVENÉ KNĚŽSKÉ HROBY

Na pravé straně hlavní vstupní brány našeho hřbitova se nacházejí dva kněžské hroby, opatřené původními kříži.
Tyto hroby z druhé poloviny 19. století byly v letošním roce zásluhou Obecního úřadu ve Velkých Karlovicích obnoveny. První z nich patří 12. duchovnímu správci naší farnosti Antonínu FEIGERLE z Náměště u Olomouce, který v naší obci působil jako farář od 17. října 1850 do 13. května 1858, ve druhém jsou uloženy ostatky 13. duchovního správce naší farnosti Josefa Sychry z Vratíkova, který v naší obci působil od 21. října 1858 do 13. března 1872.

Vzhledem k tomu, že jsem se zabývala historií našeho hřbitova, navštívila jsem několikrát Zemský archiv v Olomouci, kde jsem v této věci požádala o pomoc zástupce vedoucí PhDr. Jana Štěpána, Ph.D. V pátrání po obou výše uvedených duchovních správcích zjistil následující údaje:

P. Antonín FEIGERLE

12. duchovní správce

Narozen 28. 5. 1809 Náměšť
Zemřel 13. 5. 1858 na plicní vodnatelnost (pohřben 15. 5.)

Na kněze vysvěcen 14. 9. 1832 v Olomouci

1832-1835 kooperátor Vlachovice
1835-1838 kooperátor Velký Ořechov
1838-1849 kooperátor a administrátor Velký Ořechov
1849 leden - březen administrátor Pozlovice
1849 duben - prosinec kooperátor Velký Ořechov
1849-prosinec - kooperátor v lokálii Rudice
1850 březen-květen kooperátor Ořechov
25. 9. 1850 farář Velké Karlovice

P. Josef SYCHRA

13. duchovní správce
Narozen 6. 5. 1808 Vratíkov
Zemřel 13. 3. 1872 srdeční vada (pohřben 16. 3.)

Na kněze vysvěcen 26. 7. 1835 v Olomouci

1835-1839 kooperátor Vrchoslavice
1839-1841 kooperátor Klobouky
1841-1842 kooperátor Hnojice
1842-1843 kooperátor Vrchoslavice
1843-1843 kooperátor Velehrad
1844-1845 kooperátor Veselí
1845-1851 kooperátor Zubří
1851 administrátor Horní Bečva
1851-1854 kooperátor Zubří
1854-1858 lokální kaplan Nová Lhota u Strážnice
6. 10. 1858 farář Velké Karlovice

Srovnáním údajů zjištěných Zemským archivem v Olomouci s údaji, které jsem uvedla v úvodní části textu a které jsem převzala z prací: Jan Kutzer, „Karlovské zrcadélko“, 1886, str. 48 a „Velké Karlovice 1714 - 2014“, str. 162, kde jsou shodné, jsem zjistila, že data příchodu obou kněží do naší farnosti jsou rozdílná, neshodují se.

V případě P. Antonína Feigerle naše prameny uvádějí datum nástupu 17. říjen 1850, ale prameny v zemském archivu uvádějí datum nástupu 25. září 1850.

V případě P. Josefa Sychry naše prameny uvádějí datum nástupu 21. říjen 1858, ale prameny v zemském archivu uvádějí datum nástupu 6. říjen 1858.

Rozluštění této zajímavé neshody pramenů si dovoluji přenechat příštímu badateli, příští badatelce naší obce, kteří budou ctít slova: **„Nezapomínat je povinností živých!“**

Marie Mikulcová

ČTENÍ PRO VÁNOČNÍ ČAS

Jaromír TOMEČEK, 110. výročí narození

„Je tomu už hezká řada let, co jsem putoval hřebenem Soláně poprvé, ale nezapomenu na to nikdy,“ napsal v roce 1990 Jaromír Tomeček do úvodu knihy „Když slunce září, Zlatá brána“ spisovatelky Marie Podešvové, jejíž 115. výročí narození jsme si připomněli 24. června letošního roku. „Od Solance jsem šplhal zkratkami na hřeben do výšky osmi set šedesáti metrů. Chtěl jsem se potom hřebenem mezi Bečvami Rožnovskou a Karlovickou dostat od Soláně přes Vysokou na Třeštík a skončit u Bumbálky - i když mě to také táhlo do končin Salajky a Bílé. Hory se ve slunci až tetelily a já nevěděl, kam se dívat napřed, jestli na stranu radhošťskou, na Čertův mlýn a Kněhyni, nebo na javornickou, k Lemešné a Čemerkám, na té severní se šířily hvozdy až po vrcholy, na jižní převládaly horské nivy a pod nimi čtverce a lichoběžníky pasek, co dílec, to bílá pochodeň, chalupa pod košatou korunou a kolkolem hvězdičky ovcí, utěšený pohled to byl tam i onam, cítil jsem se přešťasten.“

Jaromír TOMEČEK, kratičká citace z devíti stran výše zmíněného úvodu

Jaromír Tomeček byl novinář (1954-1962 redaktor časopisu Host do domu) a prozaik, jehož obsáhlé literární dílo je zaměřeno na poznávání přírody. Do literatury vstoupil v roce 1944 prózou „Vuí se směje“. (obr.)

Jaromír Tomeček se narodil 30. 9. 1906 v Kroměříži. Po maturitě na klasickém gymnáziu v rodném městě začal studovat na Právnické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. V roce 1926 vysokoškolská studia přerušil a odešel na Podkarpatskou Rus, kde v Rákošíně pracoval jako úředník - notář - do roku 1939, kdy se vrátil na Moravu. V roce 1946 dokončil vysokoškolská studia, od roku 1962 se věnoval pouze literární činnosti, pro dospělé i dětské čtenáře. Spolupracoval s Československým rozhlasem i s Československou televizí, pro kterou připravil většinu dílů velmi oblíbeného pořadu „Lovy beze zbraní“ (kniha vyšla v roce 1976). Toulky beze zbraní krásnou přírodou Moravy přivedly Jaromíra Tomečka několikrát i do naší obce, proto jsem si dovolila připomenout výročí jeho narození. Jaromír Tomeček byl navíc přítelem akademického malíře Aloise Schneiderky (24. 12. 1896 - 7. 9. 1958), proto zahájil jeden ze tří „Soláňských salónů“, pořádaných Aloisem Schneiderkou, proto se v září 1958 přijel na Soláň s mistrem rozloučit a nad hrobem svého přítelem na našem hřbitovu pronést smuteční řeč.

Nedávno jsem si znovu pročítala knihu Jaromíra Tomečka „Zázraky v přírodě“, Svoboda, Praha 1978, mimo jiná jsou v ní tato krásná slova: *„Uplynula léta. Už s přírodou bojovat nemusíme. Zvítězili jsme nad ní, porazili ji a právem vítězů uvrhli ji do okovů. Práskáme nad ní bičem, honíme ji jako drábi, dštíme na ni chemikálie, převracíme ji naruby, vymrskáváme, využitkováváme. Je to smutné velice, ale je to skutečnost a my ji musíme přijmout. Nicméně o Štědrém dni se vzbouřím. Po večeři se seberu a vyrážím ven, mezi první stromy lesa. Tady nedusí popílek, nýbrž lahodí plícím ozón. Voní všechna země, les, vítr. Bílá šerpa Mléčné dráhy šňoří stříbrnou čerň oblohy a nade vším vládne vznešené a důstojné ticho.*

Zastav hodiny, člověče, a jelikož jsi synem zeleně, uteč na pár okamžiků dlažbě. Venku pookřeješ a vrátíš se k práci, plný chuti a dobré vůle! I když třeba uprostřed zimy. Než obrátíš v kalendáři list, na němž je Silvestr. Než nalistuješ Nový rok!“

Marie Mikulcová

TECHNICKÉ SLUŽBY VSETÍN, S.R.O.

příloha č. 1

OÚ Velké Karlovice - svoz odpadu v roce 2017

Počet svozů v měsíci :	3 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2,5 x	2,5 x	2 x	2 x	2 x	2 x	
měsíc	leden	únor	březen	duben	květen	červen	červenec	srpen	září	říjen	listopad	prosinec	*interval svozu*
Komunální odpad - SKO	2. - 3.	13. - 14.	13. - 14.	10. - 11.	8. - 9.	5. - 6.	3. - 4.	1.	11. - 12.	9. - 10.	6. - 7.	4. - 5.	**pondělí, úterý** **LICHÝ týden** 26 svozů / rok
	16. - 17.	27. - 28.	27. - 28.	24. - 25.	22. - 23.	19. - 20.	17. - 18.	14. - 15.	25. - 26.	23. - 24.	20. - 21.	18. - 19.	
	30. - 31.						31.	28. - 29.					
Tříděný odpad - PLASTY	18.	15.	22.	19.	24.	21.	19.	16.	13.	18.	22.	20.	**12 x ročně**
Tříděný odpad - PAPÍR	4.	17.	31.		12.		5.	25.		20.		6.	**8 x ročně**
Tříděný odpad - SKLO		17.				2.		25.				1.	**4 x ročně**
Nebezpečný a objemný odpad				29.						14.			**2 x ročně (sobota)**

8.5. a 5.7. jsou svátky

pozn. :

Sběr a likvidace nebezpečného a objemného odpadu bude řešen formou MOBILNÍHO SVOZU.

„I PEČUJÍCÍ POTŘEBUJÍ PÉČI“
aneb
Charita Svaté rodiny Nový Hrozenkov podporuje sdílenou péči

CO JE TO SDÍLENÁ PÉČE?
Jedná se o kombinaci a sladění péče neformálních pečovatelů a asistentů péče – tj. rodinných příslušníků a osob, které se v domácím prostředí starají o své blízké – seniory, lidi s postižením, umírající – a zároveň péče zabezpečované poskytovateli sociálních a zdravotních služeb. Hlavním cílem je umožnit lidem zůstat v domácím prostředí i přes zdravotní omezení a pečujícím nabídnout potřebnou podporu.

PODPORA SDÍLENÉ PÉČE – VYUŽÍJTE MOŽNOSTI A ZAPOJTE SE
Víme, že péče o blízkého člověka v domácím prostředí je náročná a chceme pečujícím jejich situaci ulehčit. Jak konkrétně? Charita Nový Hrozenkov pomáhá pečovat o potřebné v domácnostech prostřednictvím svých služeb. A navíc realizujeme projekt Podpora sdílené péče. Jeho hlavním úkolem je prohlubování povědomí o možnostech využití sociálních služeb v domácnostech a domácí zdravotní péče, informování o možnostech podpory od státu, zjišťování potřeb domácích pečujících a zkvalitňovaní a rozvoj služeb poskytovaných organizací Charita Svaté rodiny Nový Hrozenkov.

KDO SE MŮŽE ZAPOJIT?
Zapojit se mohou všichni, kteří v domácím prostředí pečují o svého blízkého, který z důvodu stáří, nemoci či zdravotního omezení potřebuje pomoc druhých. Vítáme všechny věkové skupiny, lidi, kteří z důvodu péče zůstali doma, ale i pracující a lidi v důchodu.

FORMY PODPORY PRO PEČUJÍCÍ
1) Informační přednášky – na přednáškách budou pečující informování o možnostech sdílené péče, jakých služeb a příspěvků mohou využít. Přednášky povedou zkušení pracovníci Charity Svaté rodiny Nový Hrozenkov

2) Praktické vzdělávací kurzy, které pomohou péči o blízkého lépe zvládat.

Témata vzdělávacích kurzů:
- Jaké rozlišujeme druhy demence
- Stáří a hendikepy z pohledu seniora
- Paliativní a hospicová péče - péče o umírajícího
- Kinestetika v praxi - základy správného polohování a manipulace s nepohyblivou osobou
- Slovní agrese a jak ji zvládat
- Jak zvládat emoce a komunikovat v zátěžových a krizových situacích
- Kompenzační pomůcky
- Novinky ze sociální oblasti pro pečující
- Radost a duchovní naplnění v životě pečujících
- Výživa seniorů
- Duchovní potřeby nemocných a umírajících

3) Víkendový odlehčovací pobyt se vzděláváním pro účastníky předchozích vzdělávacích kurzů. Během této doby zajistí péči o Vašeho blízkého Charita Svaté rodiny Nový Hrozenkov.

ÚČAST NA AKTIVITÁCH JE PRO VŠECHNY PEČUJÍCÍ ZDARMA!

KDE ZÍSKAT VÍCE INFORMACÍ A JAK SE ZAPOJIT?

Chcete se dozvědět více o možnostech sdílené péče, vzdělávacích kurzech, konání informačních přednášek a dalších službách či se jen podělit o vaše zkušenosti?

VOLEJTE, PIŠTE:
Veronika Machálková – tel.: 604 211 679; email: veronika.machalkova@gmail.com

PŘIJĎTE NA INFORMATIVNÍ PŘEDNÁŠKU: přednášky se budou konat od listopadu 2016 do dubna 2018. Budou probíhat v obcích Velké Karlovice, Karolinka, Nový Hrozenkov, Halenkov, Huslenky, Zděchov, Hovězí.

NAVŠTIVTE VZDĚLÁVÁCÍ KURZY – kurzy se budou konat od března 2017 – do května 2018 a budou probíhat ve Víceúčelovém charitním domě, Halenkov 191 a na odlehčovacím víkendovém pobytu.

O projektu a aktuálních přednáškách a vzdělávacích kurzech budeme informovat i na:
- http://www.nhrozenkov.charita.cz/projekty/podpora-sdilene-pece/
- plakátech a letácích ve veřejných prostorech

Projekt „Podpora sdílené péče a zvyšování kvality sociálních služeb v regionu působnosti Charity Svaté rodiny Nový Hrozenkov“ č. CZ.03.2.63/0.0/0.0/15_023/0000915 byl podpořen z prostředků Evropské unie.

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

Marie Mikulcová jubilující

PaedDr. Marie Mikulcová se v roce svého jubilea představila v Karlovském muzeu výstavou svých drobných obrázků plných něhy, půvabu i křehkosti. Její jméno je spojeno s mnoha články, jak v Karlovském zpravodaji, tak u jiných regionálních deníků.

Pod vedením šéfredaktora J. Vávry postupně objevovala tajemství žurnalistiky, později rozšířenou o fejetony, povídky, rozhovory a poezii. V roce 1967 začala vyučovat český jazyk a dějepis na základní škole ve Velkých Karlovicích.

Dále je její jméno spojeno s odbornými texty o malířích L. Majerovi, K. Hofmanovi, Z. Hudečkovi a dalších známých umělcích, kterým zahajovala nejednu z jejich výstav. Je zakládající členkou výtvarného sdružení Urgatina, pro které léta intenzívně pracovala. Její dokonalý smysl pro slovesné umění a schopnost vnímat velmi citlivě život a půvab regionálních dějin z ní vytvořilo jedinečnou a velmi skromnou osobnost, která se v poslední době snaží pátráním v archívech vyplňovat „bílá“ místa v dějinách naší obce. Její spolupráce jak s Karlovským muzeem, tak s obcí, by si zasloužila mnohem intenzívnější porozumění. Je málo tak vědomostmi bohatých jedinců jako je právě tato skromná, laskavá a vzdělaná publicistka.

Přejeme Marii Mikulcové hodně zdraví a spokojenosti a aby se její péro nezastavilo a bylo stále plné inspirace.

Marcela Hofmanová -Vajceová

PŘEDSILVESTROVSKÉ ČTENÍ

Naše obec Velké Karlovice byla založena majitelem rožnovského panství Karlem Jindřichem ze Žerotína roku 1714, když již předtím existovala na tomto území hospodářská a obytná stavení pasekářů ze sousedního Solance, Hutiska a Bečvy. Po svém zakladateli ves získala jméno Karlovice, pro jejich rozlehlost Velké Karlovice. Obec náležela k rožnovskému panství, které bylo následně nuceno odstoupit část sporných svahů Javorníků Uhrám a později jinou část svého území panství vsetínskému (Illésházyům), čímž vznikla obec Malé Karlovice (1774).

Velké Karlovice náležely po roce 1850 k okresnímu hejtmanství ve Valašském Meziříčí a od roku 1909 v k okresu Vsetín. V roce 1762 si obec nechala zhotovit pečetidlo, které má v kruhovém pečetním obraze tři kopce porostlé listnatými stromy a keři, na nejzazším kopci stojí koza či kozel, což podle slov PhDr. Ladislava Baletky (1944-2011), bývalého ředitele vsetínského archivu, souvisí v minulosti s rozšířeným chovem tzv. valašského dobytka, totiž koz, (Valašské noviny, 1997, číslo 13, stránka 13).

Ze symboliky starého obecního pečetidla byl odvozen znak obce (21. 4. 1994 rozhodnutí Parlamentu ČR, 5. 7. 1999 vyhláška OÚ): v červeném štítu na zeleném dvojvrší stojí stříbrný kozel se zlatou zbrojí, i prapor obce: list tvoří horní červené a dolní zelené pole v poměru 3:1, v červeném poli stojí bílý kozel se žlutou zbrojí.

Nedávno jsem si přečetla půvabnou knihu Evy Eliášové „Pověsti a vyprávěnky ze Zlínska“ (Zlín, 1994), kterou grafikami doprovodil malíř, grafik a etnograf Karel Langer (1903-1998). V pověsti „Jak si Nedobrý stvořil zvířátka“ (str. 49) je napsáno: *„Zastara býval svět dobrý, lidé v sobě neměli zlobu, závist ani nenávist. Pan Bůh měl klidný život. A tak si řekl, že si stvoří zvířátko jen pro radost. Stvořil si ovečku.*

Uviděl to Nedobrý, to je ďábel, a také si řekl, že si stvoří zvířátko, a stvořil si kozu. Trochu se podobala ovečce, ale měla rohy a fúsy na bradě, a tak vypadala jako čert sám.

Večer vedl Pán Bůh svoje ovčí stádečko k domovu. Přišel k velké vodě. Pán dal znamení, voda se rozestoupila a ovečky pěkně přešly na druhý břeh. Pán šel za nimi a až přešel, teprv se voda zavřela. Nedobrý to viděl a myslel si, že to také tak udělá. Ale jak kozí stádce vehnal do vody, začaly se kozy vzpínat a nechtěly jít dál. Však víte, že koza nevleze do vody ani za živý svět. Tož Nedobrý se dopálil. Chytil první kozu za rohy a za ocas, aby ji přes tu vodu přehodil. A smýkl s ní celou silou. Hned mu ostal kus ocasu v hrsti. No, nic, bral jednu po druhé a obloukem je přehazoval přes vodu. A každé koze kus ocasu utrhl. Proto mají kozy jenom takový krátký ocas a navrch otočený.“

Z našich pověstí, které sesbíral pan učitel Arnošt Šrott a paní učitelka Helena Mičkalová, je zřejmé, že Peklo se o naši velkokarlovickou dolinu velmi intenzivně zajímalo. Do našich končin zavítalo několik jeho vyslanců, aby zde za Peklo lobbovali. Dovoluji si tvrdit, že se jim ten lobbing dařil na výbornou, což dosvědčuje naše obecní pečetidlo, náš obecní znak i s praporem. Místo beránka na nich totiž máme ďáblova kozlíka…

V tomto čase bilancování (sčítání aktiv a pasiv) odcházejícího roku 2016 se v souvislosti s výše uvedeným nabízí několik otázek. Například proč naši předkové při tvorbě obecního pečetidla (v roce 1762, 48 let po založení obce) dali přednost čertovu kozlu před pokorným beránkem, když přece vedle stád koz pásli také stáda oveček? Není v tom dávném symbolu obsaženo ještě něco navíc? Není v něm také doznání našich předků k jejich sklonu k občasným „čertovinám“ (pozor na ně o Silvestru!) a k jejich věčným vzdorům? A není v něm obsažen také vzkaz, abychom nikdy a před nikým nehrbili záda?

Není v tom kozlíkovi ještě nějaké jiné poselství našich předků? Kdo ví???

Marie Mikulcová

SMUTNÉ LISTOPADOVÉ DNY 1944 (8. pokračování)

JEDINÁ PŘEŽILA HOLOCAUST

(Životní příběh Erny ZWILLINGEROVÉ, první část)

Erna a Alice Zwillingerovy

Již během 19. století se výrazně změnily demografické poměry v obou našich obcích v souvislosti s rozvojem sklářského průmyslu. Sčítání obyvatel v roce 1890 potvrdilo nárůst obyvatel ve Velkých Karlovicích na 5 110 mužů, žen a dětí.
Na počátku 20. století byla skladba obyvatel Malých a Velkých Karlovic velmi pestrá. PhDr. Ladislav Baletka (1944 - 2011) v práci „Okres Vsetín“, Valašské Meziříčí, 2002, str. 881, uvádí, že v roce 1900 žilo v našich obcích 60 Židů a v roce 1930 se k židovskému náboženství hlásilo v obou našich obcích 27 osob.

První Židé se v našich obcích začali objevovat od 18. století, kdy se stávali nájemci panských hospodářských zařízení, například potašoven, sklářských hutí, pil a mlýnů a pohostinství.

Postupem času se ale počet německého i židovského obyvatelstva umenšoval v souvislosti se zánikem sklářských hutí (v roce 1912 Františčiny huti a v roce 1931 Mariánské huti). Naše obce nejdříve opustili němečtí úředníci, ale také část Židů.

Ti Židé, kteří u nás přece jen zůstali, nepřežili holocaust. Devatenáct mužů, žen a dětí židovské příslušnosti od podzimu roku 1942 umíralo za nelidských podmínek v nacistických vyhlazovacích koncentračních táborech: Terezín, Osvětim, Malý Trostinec v Bělorusku (v případě Štěpánky Bačové a Markéty Bačové). Jediná žena z naší obce, která přežila holocaust, byla Erna ZWILLINGEROVÁ (nar. 1921). Čtyři členové její rodiny události 2. sv. války nepřežili, oba rodiče, sestra a syn Ivan, kterému byly čtyři roky, se osvobození nedočkali.

Manželé Štěpán a Růžena Bambuchovi

Na pravém rohu silnice, která vede k našemu nádraží, stojí dům č.p. 88. V době 2. sv. války patřil tento dům rodině obchodníka s textilem Bertholda Zwillingera (1894-1945). V padesátých letech minulého století (1956) od paní Erny Zwilingerové-Petrové koupili výše uvedený dům manželé Štěpán (1923-2002) a Růžena (1925-2015) Bambuchovi.

V roce 2014 a v zimě roku 2015 jsem několikrát navštívila paní Růženu Bambuchovou s prosbou, aby mně vyprávěla o paní Erně Zwillingerové-Petrové, kterou znala.

Během jedné návštěvy mně paní Růžena Bambuchová doporučila, abych se zastavila u souseda, obchodníka pana Miroslava Jurečky, Velké Karlovice, č. 268, který paní Ernu Zwillingerovou-Petrovou také znal. Stalo se, a pan Miroslav Jurečka (nar. 9. 5. 1931) mně poskytl velmi cenné informace, neboť jako voják prezenční služby sloužil v letech 1952-1954 u 3. tankové divize v Milovicích, severovýchodně od Prahy, kde byl jeho velícím důstojníkem plukovník Bronislav Petr (nar. 7. 2. 1920), manžel paní Erny Zwillingerové – Petrové (nar. 8. 5. 1921). Vojenské cvičiště Milovice bylo založeno v roce 1866 po porážce Rakouska Pruskem, kdy vznikla potřeba modernizovat vojska rakouské armády. Prvních 15 tanků se v Milovicích objevilo 21. prosince 1936. Četař Miroslav Jurečka byl osobním řidičem plukovníka Bronislava Petra a během vojenské přehlídky na Letenské pláni v Praze řídil jeho velitelský tank. S informacemi od pana Miroslava Jurečky jsem se v červnu 2015 rozjela do Vojenského ústředního archivu v Olomouci s prosbou o pomoc v pátrání po plukovníku Bronislavu Petrovi.

V červenci 2015 jsem pak z Olomouce obdržela dva dopisy, ve druhém ze dne 15. července 2015 byla adresa paní Evy Jakubovicové, dcery paní Erny Zwillingerové-Petrové, která žije v Izraeli. To byla úžasná věc, díky které do jarního čísla obecního zpravodaje si dovolím připravit životní příběh židovské ženy z Velkých Karlovic, která jediná přežila holocaust.

Marie Mikulcová

Barman Petr Slovák zpět v Cocktail baru

Barmana Petra Slováka jistě není třeba zvláště mladší generaci představovat. Před 10 lety spolu s Tomášem Petrem rozjížděl Cocktail bar Lanterna, který si získal skvělou pověst u veřejnosti i odborníků. Založil také společnost P.S. Bar Catering, která se zabývá barmanským servisem při různých akcích po celém Zlínském kraji, mj. i při Karlovské pouti či Karlovském gastrofestivalu.
Před dvěma lety Petr Slovák vystřídal šéfování Cocktail baru za působení v pozici brand ambassadora pro Rum Havana Club. Od listopadu znovu stojí v čele baru a chystá zde řadu novinek.

Petře, jak se vám v minulých dvou letech dařilo?

Dařilo se mi dobře, děkuji. Moje práce obnášela hodně cestování. Poznal jsem spoustu krásných koutů naší vlasti, spoustu skvělých lidí z oboru. Při své práci jsem seznamoval personál různých podniků s historií, výrobou a sortimentem. Nevyšel jsem ani z barmanského cviku, protože školení vždy završila ukázka míchaných drinků a často i večerní hostování za barem.

Proč jste se rozhodl vrátit?

Není to návrat v pravém slova smyslu. Žiji tady víc jak osm let, dokonce jsem se sem přiženil a osobně se považuji za Valacha. Práce ambassadora byla hodně o cestování, najezdil jsem tisíce kilometrů měsíčně a hodně mě to unavovalo a když už jsem usínal za volantem a musel si při cestách občas v autě i zdřímnout, řekl jsem si, že už stačí a přenechám pozici někomu dalšímu. Cocktail bar Lanterna je pro mě srdcová záležitost a když přišla nabídka jej znovu vést, neváhal jsem dlouho.

Za ty dva roky jste jistě načerpal spoustu nových znalostí, dovedností, kontaktů. Jak je nyní zúročíte?

Plánujeme různé degustace, školení, bar hostingy, sobotní party, máme nové koktejly.. Všechny srdečně zvu, bude mi potěšením, když se k nám zajdete podívat.

PŮLSTOLETÍ DOSTIHOVÉHO SPORTU

Motto: „Království za koně!“
(Richard III. anglický král, 1452-1485)

Letošní rok 2016 byl velmi bohatý na jubilea. Patří k nim i 50. výročí založení dostihové stáje v naší obci. Dějiny dostihového sportu ve Velkých Karlovicích se začaly psát na podzim roku 1966.

Byl podzimní den, kousek za Trenčínem šla po silnici hnědá klisna a jejího sedla i otěží se střídavě přidržovali dva mladíci: František Holčák a František Baroš. Ta klisna se jmenovala Parabola. Kdysi to byla třídová sprinterka, ale teď ve svých dvanácti letech byla jen koněm vyřazeným z chovu, kterého v hřebčíně Motěšice právě koupil magistr Rudolf Miškář (1. 1. 1923 - 12. 12. 1979), zkušený koňák z Nového Hrozenkova, pro nově založený jezdecký oddíl ve Velkých Karlovicích.

U zrodu dostihové stáje stáli jezdci Jiří Vašut (1951), František Holčák (1951), Rostislav Bambuch (1956 - 1991), z vedení JZD Jiří Mičkal (1930), Jan Dalecký (1936-2009) a parta desítky mladých lidí, kteří veškerý svůj volný čas věnovali práci s koňmi.

Po tragické smrti (utonutím r. 1979) Rudolfa Miškáře převzal trenérskou funkci František Holčák. Bylo mu pětadvacet let a k dispozici měl několik průměrných koní. Začala dlouhá léta nelehké práce, ale stáj se postupně posilovala novými nákupy, také vlastními odchovanci, k nimž patřil především „osudový“ kůň Františka Holčáka - VALENCIO. (Na fotografii Valencio s J. Vašutem a K. Zajkem.)

Báječný Valencio byl třetím potomkem Vasilky, příslušnice napajedelské rodiny Valencia, a synem vítěze derby Seala. Narodil se v roce 1977 v hříbárně u Jurečků v Miloňově. Krásný hnědák Valencio - vítěz Velké pardubické (1986) a velmi úspěšný reprezentant Československa v dostihu Velké národní v Liverpoolu v Aintree (1987), kdy na 23. místě dokončil nejtěžší dostih Evropy, se dožil necelých 31 let. Uhynul v prosinci 2007 ve stáji na Sihle ve Velkých Karlovicích jako největší stájová legenda, na kterou se jezdili dívat příznivci dostihového sportu z celé republiky.

Zdálo se, že vzestup valašské stáje bude dál pokračovat, ale nestalo se tak. JZD ve Velkých Karlovicích zaniklo, jezdeckému oddílu zůstal na pastvě legendární valach Valencio a několik kobyl, byly to těžké časy. Ale František Holčák se nevzdal, v roce 1990 se stal prvním soukromým trenérem dostihových koní v naší vlasti. Byl to pro něj znovu začátek, mnoho práce a starostí, ale postupem času se dostavily nové úspěchy (podceňovaná Libentina s amatérem Karlem Zajkem vyhrála jubilejní 100. ročník slavné Velké pardubické).

Nebyli to ale zdaleka jen špičkoví tříletí koně, kteří v posledních dvaceti letech sbírali úspěchy pro dostihovou stáj Valencio. Také mezi vytrvalci měl František Holčák několik „hvězd“. Patřil mezi ně např. polský Zagon ze stáje Nýznerov, dvojnásobný vítěz Velké ceny Slovenska a Středoevropského poháru, nebo valach Autor ze stáje Meridian, který zpočátku nemocný vyspěl pod citlivým vedením Františka Holčáka v koně evropského formátu a posbíral několik cenných umístění (na podzim 2015 třeba vyhrál italský St. Leger, dostih se statutem grupy 3.).

V součtu rovinových a překážkových úspěchů se trenér dostihových koní František Holčák přiblížil bájné hranici 1000 vítězství, kterou se dosud žádnému českému trenérovi nepodařilo pokořit (Desetiletý valach Puntarenas, vedený Josefem Sovkou, sice letos ve Velké pardubické nezvítězil, ale doběhl na výtečném čtvrtém místě.)

Koně přicházejí a odcházejí, ale budoucnost stále Valencio se zdá být zajištěna, protože od roku 1998 trénuje koně v našich kopcích i syn Františka Holčáka Radek Holčák (1975), který od začátku specializovaný na překážkové dostihy nasbíral již bezmála 300 vítězství. Prozatím jsou v naší obci dostihové stáje dvě a oběma se skvěle daří. V této chvíli je na místě jim oběma popřát, ať se jim dobře daří i dál a ať dál ve světě šíří povědomí o naší obci - Velkých Karlovicích.

Když jsem psala tyto řádky, postupně se mi vybavovali kluci a dívky (bylo jich nemálo), spěchající přímo ze školy „ke koníčkům“…

Marie Mikulcová

INTERREG V-A
SLOVENSKÁ REPUBLIKA
ČESKÁ REPUBLIKA

EURÓPSKA ÚNIA
EURÓPSKY FOND
REGIONÁLNEHO ROZVOJA

SPOLOČNE BEZ HRANÍC

Milí čtenáři,

v minulých letech se podařilo naši obec zatraktivnit a zvelebit mimo jiné také díky nenávratným finančním příspěvkům z Operačního programu Přeshraniční spolupráce Slovenská republika - Česká republika. V dubnu tohoto roku byly vyhlášeny první Výzvy k předkládání žádostí o nenávratný finanční příspěvek z Programu Interreg V - A Slovenská republika - Česká republika v rámci současného programového období. Po odsouhlasení Zastupitelstvem obce, důsledné a náročné přípravě a intenzivní spolupráci se slovenskými partnery se nám tedy v říjnu tohoto roku podařilo předložit dva projekty.

Prvním z nich je projekt s příznačným názvem Dědictví předků v našich rukách připravovaný od konce roku 2015 ve spolupráci s obcí Babín na slovenské straně. Obce jsou od sebe poměrně vzdálené, ale přesto spojené tradicí svých regionů - řezbářstvím. V případě úspěšnosti projektu by se ve Velkých Karlovicích podařilo v roce 2017 a 2018 zrekonstruovat objekt vedle stávajícího Informačního centra za účelem realizace Galerie lidového řezbářství a zajištění nezbytných prostor pro Informační centrum. V Babíně už Galerii lidového řezbářství mají, ale objekt také vyžaduje značnou rekonstrukci. Galerie budou nejen výstavními expozicemi, ale i zázemím pro časté a pravidelné setkávání řezbářů a jejich řemeslo. Zároveň by se díky finančnímu příspěvku podařilo řádně organizačně a technicky zajistit kulturní a společenské akce s tím související. Už v tomto roce se naši řezbáři zúčastnili každoročně pořádaného Řezbářského plenéru v Babíně, stejně tak se i řezbáři z Oravy zúčastnili Řezbářských dnů u nás. (Na fotografii je náš řezbář Tomáš Dujka v Babíně se svou plastikou „Tlačení zelí“. Tématem letošního plenéru bylo řemeslo a práce.)

Ve spolupráci se slovenskými obcemi Stará Bystrica a Vysoká nad Kysucou byl předložen projekt, v případě jehož úspěšnosti by se podařilo v příštím roce docílit také potřebné obnovy židovského hřbitova v Jezerném. Důležitým historickým momentem v dějinách všech tří partnerských obcí byla přítomnost židovských komunit, které měly významný pozitivní vliv na rozvoj regionů v minulosti, především ve 2. polovině 19. století. V průběhu 2. světové války však došlo ke zdecimování těchto komunit. Zachovalo se pouze minimum tradicí, jejichž významným příkladem jsou právě židovské hřbitovy. Ve slovenských partnerských obcích jsou hřbitovy přímo v dezolátním stavu. Přestože hřbitov ve Velkých Karlovicích v tak špatném stavu není a vždy byla v rámci možností snaha alespoň o základní údržbu, vyžaduje si také tento rozsáhlejší obnovu. V údolí Jezerné je plánována na další roky také výstavba cyklostezky, která povede i kolem hřbitova. Také z tohoto hlediska vyvstává tedy nutnost obnovy tohoto prostranství včetně vybudování informačního zázemí.

O úspěšnosti či neúspěšnosti předložených projektů bychom měli být informováni v prvních měsících roku 2017. Věříme, že snaha o zachování kulturního dědictví v našem regionu bude oceněna a projektům se dostane finanční podpory.

Alespoň touto cestou bych prozatím chtěla poděkovat všem zainteresovaným do přípravy projektů a zástupcům slovenských partnerů za spolupráci a trpělivost a těm, kteří se událostí na slovenské straně přímo účastnili, za ochotu a prezentaci naší obce a toho Našeho.

Pohodové Vánoce a do nového roku ať vykročíte tou správnou nohou.

Kristýna Jakešová

Moje životní trvalé zájmy (z vernisáže výstavy pana Milana Janíka)

Jak jsem k nim přišel? Jsou dva, a to fotografování a příroda spojená s praktickou myslivostí.

Tak po pořádku. K fotografování mě přivedl pan Opluštil, fotograf amatér, který si sám fotografie vyvolával a byl vynikající pěstitel lesa. Na jeho přímluvu mně moji rodiče zakoupili fotoaparát značky Etareta a veškeré nutné pomůcky k vyvolání a konečné úpravě snímků. Bylo mi deset let. Příroda mně byla blízká, o čemž svědčí skutečnost, že po absolvování gymnázia jsem vystudoval lesnickou technickou školu v Hranicích na Moravě a bylo rozhodnuto. Kromě běžných snímků se moje fotografie ubírala k přírodě, lesu a myslivosti. Myslivost jsem provozoval hlavně ve své profesi na polesích Lískové a Podťaté, v té době od roku 1962 ve státních honitbách. Učarovala mně hlavně zvěř jelení a její hlasové projevy v období jelení říje. Poslechem jelenů při různých situacích jsem se naučil imitovat jejich hlas, což mě přivedlo k účasti v různých soutěžích, a to až k soutěžím na mistrovství republiky a na mistrovství Evropy.

Prvního mistrovství republiky jsem se zúčastnil v roce 1995 ve Žďáru nad Sázavou, kde jsem zvítězil. Od té doby jsem ještě postupně zvítězil ve čtyřech letech. V různých místech jsem přispěl k rozšíření a oživení programu svým vystoupením. Protože jsem jelenářství chtěl provozovat jako celek, začal jsem chovat lovecké psy - barváře. S těmi jsem dohledával hlavně poraněnou jelení zvěř při lovu. V roce 1969 jsem byl jmenován rozhodčím k výkonu pro zkoušky barvářů a honičů.

Myslivost jsem však provozoval jako celek. Vykonával jsem šestnáct let funkci mysliveckého hospodáře a přes třicet let jsem pracoval v různých funkcích okresního mysliveckého spolku. Protože mám v letošním roce 76 let, tak již jen odpočívám, dívám se na stěny, kde visí moje trofeje a ceny získané při různých soutěžích mně připomínají dobu aktivní myslivosti. Mnohokrát děkuji za ocenění mé práce pro myslivost, které se projevilo udělením různých vyznamenáních, až po to nejvyšší a tím je Myslivecký řád. Jsem poctěn, že mohu své úspěchy a velkou část své myslivecké práce veřejně ukázat v Karlovském muzeu a tím se podělit se všemi zájemci o krásnou přírodu s jejími lesy, zvěří a vším, co k ní patří.

Milan Janík

„ČTVRTÝ MUŠKETÝR ZE SOLÁNĚ“ (POSLEDNÍ MISTR ZE SOLÁNĚ)

Karel Hofman

110. výročí narození

(14. 9. 1906 Jablůnka – 27. 11. 1998 Valašské Meziříčí)

Akademický malíř Karel HOFMAN, rodák z Jablůnky nad Bečvou, začínal jako malíř porcelánu v malírně bratří Jaroňků v Rožnově pod Radhoštěm. Po absolvování Akademie výtvarných umění v Praze (1927-1933) ve studiu pokračoval na Akademii krásných umění v Římě (1933-1935). V letech 1939-1952 pedagogicky působil na Škole umění ve Zlíně, odkud přešel na Střední umělecko-průmyslovou školu v Uherském Hradišti (1952-1966). V roce 1960 se Karel Hofman s chotí Drahomírou (1913-2002), s níž vychoval dcery Marcelu (1941), keramičku, a Drahomíru (1943), herečku, natrvalo usadil na Soláni, když si koupil pozoruhodný dům č. 657, který dříve patřil akademickému malíři Aloisi Schneiderkovi (1896-1958).

Kouzlo kamenité půdy, pasek, vonících jalovčím, strání a dřevěných chalup, reminiscence na dobu portášů a jánošíkovských zbojníků nalezly ohlas a zpodobení v jeho tvorbě, jejíž škála tvůrčích záměrů se postupně rozšiřovala. Odborníci o něm tvrdili, že je především krajinář. K tomu mně mistr před lety řekl. „Ke krajině jsem se dostal z kruté nouze. Na Akademii mi pomohla překonat finanční potíže. Profesor Otakar Nejedlý mi totiž dohazoval různé zakázky a oblíbil si mě. Souběžně s krajinomalbou jsem dělal figuru, ale ke krajině mám blíž. Pro mě bylo vlastně štěstím, že jsem se jí věnoval. Otevřela mi cestu do světa.“

Mistr Karel Hofman byl známý i jako skvělý portrétista. Před časem mně o portrétech řekl tato slova: „Portrét maluji tak, aby se podobal modelu. Mánes maloval Josefínu tak, jak na něj působila. Maloval tedy její ideál, svou vizi, a přece to byla Josefína. Podobně maloval portréty i Rubens. I jeho portréty jsou umělecké vize, a přesto jsou to tváře skutečných lidí.“

Posledního mistra ze Soláně jsme si zvykli vnímat jako malíře, proto ještě ani dnes o něm není všeobecně známé, že se řadu let věnoval i psaní poezie. Psal ji z vnitřní potřeby, z jakéhosi přetlaku, kdy na chvíli odložil štětce a odstoupil od malířského stojanu, aby si odpočinul.

Umění je věčným památníkem věcí tak pomíjivých a prchavých, jako je ve svých tisícerých obměnách život sám. Umění Karla Hofmana je památníkem člověka, který toužil po poznání pravdy a krásy.

Marie Mikulcová

Přiblížil se závěr roku 2016, a tak si dovoluji zmínit výročí ještě dvou osobností našeho kulturně společenského života.

24. prosince uplyne 120 let ode dne, kdy se ve Valašském Meziříčí narodil akademický malíř **Alois Schneiderka** (24. 12. 1896), který se v roce 1939 usadil na Soláni, kde si postavil dům s ateliérem, v němž pořádal i výstavy – Soláňské salóny. Do poloviny třicátých let byl takřka výhradně krajinářem, později své obrazy oživoval postavami horalů. Zemřel na Soláni 7. září 1958, je pochován na našem hřbitově.

30. listopadu letošního roku si připomněla 75. výročí narození akademická sochařka a keramička Marcela Vajceová-Hofmanová, která v krásném prostředí Soláně vybudovala v domě postaveném Aloisem Schneiderkou, od roku 1960 obývaném jejími rodiči, a okolí Valašský ateliér u Hofmanů. Marcela Vajceová-Hofmanová žije na Soláni od roku 2000. Spoluzaložila otevřené sdružení „Kruh přátel Karla Hofmana“. Od té doby usiluje o oživování výtvarné tradice na Soláni, popularizuje a rozšiřuje dokumentaci o životě a tvorbě malířů, kteří na Soláni žili, organizuje výstavy a kulturní akce výtvarného a národopisného zaměření nejen na Soláni, ale i v Karlovském muzeu. V současné době je nejvýraznější osobností kulturního a společenského života v naší obci.

Marie Mikulcová

Marcela Vajceová se svým otcem Karlem Hofmanem

Jak se daří vypásat Beskydy bez ovcí

Třetím rokem se ČSOP Salamandr - neziskovka z Rožnova pod Radhoštěm - snaží najít nejlepší a nejlevnější způsob, jak vypást Beskydy bez ovcí. Mají na to celkem pět let a podpořila je v tom Evropská unie.

Beskydy rychle zarůstají lesem. Na zastrčených loukách se nikomu nevyplácí hospodařit, a tak leží často desítky let ladem. Příroda si je bere zpět a vyrůstá na nich pozvolna les. Ztrácí se tak nejen výhledy do krajiny, typické horské rostliny a zvířata, ale i důvod, proč je v Beskydech dobře. Co s tím? Klíčem je najít levný a udržitelný způsob, jak o odlehlé louky pečovat, aby zůstaly loukami. A přesně o to v projektu na záchranu horských luk jde. Po třech letech se díky tomuto projektu vrátilo hospodaření na několik desítek horských luk. Na několik z nich se dokonce vrátil život po desítkách let zarůstání. Během tří sezón se podařilo získat od vlastníků pozemků souhlasy k péči na víc než padesát hektarů. To je pro představu skoro třináct Václavských náměstí. Salamandr pečuje o louky na radhošťském hřebeni, na Skurečeně v Čeladné, na Kamenném na Dolní Bečvě, ale také ve Velkých Karlovicích, Karolince i Ostravici. Hodně luk bylo potřeba nejdřív zbavit trní a náletových dřevin. Potom se do nich pustily sekačky, křovinořezy a do některých i ovce. „Nechceme vyhnat ovce z hor, jak by mohl naznačovat nápis na žlutých tabulích, které jsme umístili do terénu. Vždyť sami chováme stádo valašek“, říká Barbora Krupová, manažerka projektu. Cílem projektu je zjistit, jestli je možné nahradit pastvu na odlehlých horských loukách jiným, levnějším, hospodařením. Protože ovcí a nadšenců, kteří vozí ovce na nedostupné louky do hor teréňákem, pořád není dost. Ovce každým rokem vypásají téměř deset hektarů projektových pastvin. Pasou se hlavně tam, kde je kosení kvůli reliéfu náročné a taky tam, kde se provádí srovnání s jinou péčí. Jinde se musí nějak nahradit. A jak se to vlastně dělá? Nejsou v tom žádné čáry. Louky se kosí, bránují a výjimečně se jednou nebo dvakrát mulčovaly. A třeba právě místo ovčích kopyt, které narušují drn, se používají luční brány. Kouzlo spočívá ve správné kombinaci zásahů a v jejich načasování. Na přesné výsledky podložené botanickými a entomologickými výzkumy si budeme muset počkat do roku 2019, kdy dojde k jejich vyhodnocení.

Barbora Krupová

Ročník XIV, číslo 57, Ev. číslo periodického tisku: MK ČR E 21757. Tisk Grafia Nova Zašová. Uzávěrka příštího čísla je 10. 3. 2017.
Četnost vydání: čtvrtletně, periodický tisk územního samosprávného celku.
Děkujeme všem přispěvatelům za jejich příspěvky a těšíme se na další spolupráci.
Za redakční radu J. Ryplová, D. Detriková, J. Rypl.